

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XI. Núm. 574

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

30 juliol 1932

Redacció: Portaferrixa, 13 bis
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

El neutralisme ens ofega

La Junta Diocesana d'Acció Catòlica de Barcelona, benemèrita en treballar per Déu, encara que sense sorolls ni escarafalls de cap mena, ha portat a cap, últimament, una campanya digna de regraciament per part de tots els catòlics: la de procurar que en les Colònies Escolars de l'Ajuntament, que aquest any arriben a comprendre cinc-mil infants, es pogués complir amb el precepte d'oïr Missa els diumenges i s'hi poguessin complir altres deures del catòlic.

Fent-se càrrec alguns regidors del nostre Ajuntament de la gravetat que això implicava, han facilitat a la Junta tots els mitjans per a la seva campanya, i el resultat ha estat ben satisfactori per a tots. Són moltes les Colònies Escolars en què els nens compleixen com a bons catòlics, i algunes en què els assistents a l'església arriben a sumar una forta majoria. Cal dir, però, que en aquest punt s'han trobat facilitats entre els regidors i, sobre tot, en digníssims professors dels que acompanyen els escolars de les Colònies.

Però, deixant de banda l'èxit indicat, cal destacar un fenomen ben trist i a la vegada ben característic del nostre poble: el de la indiferència de molts pares davant un problema tan greu com el de l'educació religiosa dels seus fills. Han estat en gran nombre els qui han contestat afirmativament la demanda que se'ls feia de si volien l'assistència dels seus fills a l'església; una petita minoria els qui ho han fet negativament; però un més fort nombre el dels pares que no s'han pres la molèstia de contestar, ni afirmativament ni negativa, en un assumpte de tanta gravetat.

Això vol dir, senzillament, que aquest nombre de pares pertanyen a les nostres classes neutres, neutres en tot, i, per tant, essencialment infecundes per a tot el bo i sempre disposades per a tot el dolent. La neutralitat és el pitjor mal que avui pateix la nostra societat. Aquesta manca d'interès

per un problema de tanta gravetat com és el de l'educació dels fills no ens podria donar l'exponent de la nostra dissort en altres problemes, com el de l'abstenció electoral, per exemple, el del predominí de la premsa neutra, etc.?

I un respectable sacerdot, que ha constituït l'eix de la campanya susdita i que ha portat a cap les estadístiques que avui ens permeten donar aquesta nota optimista respecte a l'assistència a Missa dels escolars de les Colònies, ens ha dit també: Aquest mateix resultat consistent en no contestar la pregunta la majoria d'aquells a qui ha estat feta; aquest gest d'indiferència i menyspreu en afer tan greu, és el mateix resultat que s'obtingria si fésim una estadística de lectors de la premsa de Barcelona. És a dir; una part de gent que llegeix periòdics catòlics; una més petita part que ho fa de diaris netament esquerrans; però una gran majoria, aproximadament el cinquanta per cent, de persones que en el dia d'unes eleccions no voten, i si ho fan és per aquell que els inspira una simpatia personal, o es venen el vot per una amistat o per un interès minúscul, o per una consideració estúpida, etc.

Són els mateixos sempre. Els eternals assistents a teatres on les obres són de dubtosa moralitat; els lectors de premsa neutra; els indiferents davant dels problemes vius que a hores d'ara agiten la societat; els estranys a tot el que els envolta, sempre que no toqui directament al seu interès personal.

Un excés d'egoisme i una manca de cultura constitueixen les causes d'aquest mal. De cultura ja en tenen, molts d'aquells elements; però és una cultura dominada pel seu interès propi i subjecta sempre a les pròpies conveniències, per molt baixes que siguin. L'egoisme triomfa de la cultura i es posa per davant de tota altra consideració.

La massa neutra ens ofega, catòlics! Procurem no comptar-nos entre ella, ja que llavors el nostre catolicisme estaria a punt d'esfumarse per l'aire.

Paciència, mansuetud, virilitat

PER JAUME RAVENTÓS

En aquesta vida ens toca passar molts contratemps; per una cosa o altra s'ha dit que la vida és una lluita, com es podia haver dit que és una pujada costeruda, i relliscosa. Tots aquests contratemps ens vénen disposats per la Divina Providència per donar tremp al nostre esperit. Si són d'aquells que no podem evitar ni superar exerciten la nostra paciència i la nostra mansuetud.

La paciència és aquella virtut amb què suportem un mal inevitable que no sabem d'on ens ve, i és oposada a la desesperació. Les ànimes mal trempades davant aquests mals es desesperen, com si diguéssim s'enrabiaven i piquen de peus i s'esbraven inútilment. Així es comporten els infants quan no poden haver una cosa que desitgen. L'experiència no ha trempat encara llurs ànimes, no han fet encara exercitar la paciència i això vol dir que àdhuc els qui no són infants per l'edat, si no han adquirit la virtut de la paciència, obren també com infants ineducats i la seva desesperació els porta a situacions ridícules quan no els porta a extrems tràgics, com seria un estat de desesperació que els fes desitjar la mort i els aconsellés el suïcidi com a manera única d'alliberació. Déu ens guardi d'aquest estat de rebel·lió contra les disposicions de la Divina Providència.

Si el mal inevitable és de causa coneguda ens exercita la mansuetud, que és la virtut oposada a l'ira. Un infant, un ineducat (pel cas és la mateixa cosa), s'omple d'ira i odi contra la pedra que l'ha fet ensopegar, contra la bestiola que li ha fet una mala partida, contra el proïsme que li ha jugat una mala passada. Moltes vegades, obcecat per l'ira, apunta contra qui no té culpa i fa pagar justos per pecadors. Un home trasbalsat per l'ira sempre és ridícul i de més a més injust i amb ella es carrega sobre seu i carrega sobre els altres un pes insuportable.

"Bé és feixuga una pedra o un sac de sorra; més feixuga, però, és l'ira del poca-solta" (1), diu el Proverbi, i l'home abrandat de l'ira sempre s'hi porta, com un poca-solta. Justament és posada l'ira com un pecat capital, pare de tota una nierada d'altres pecats. L'home irat renega, jura vanament, calumnia, pega, mata. L'ira és una plaga social tota moderna que alça unes nacions contra les altres, unes classes socials contra les altres, els súbdits contra els governants i és admirablement explotada i fomentada per una caterva de vividors que troben en ella una mina d'or per satisfer llur cobdícia i un pedestal per a llur ambició. Cal, però, tenir present que només els pacífics es podran dir fills de Déu i només els que practiquen la mansuetud posseiran la terra, segons paraules de Jesucrist (2). Ja David havia dit: "Fuig de l'ira i mitiga el furor..... perquè els mansuets seran hereus de la terra i es delectaran en la plenitud de la pau" (3). De manera que per la paciència se'ns fa fills que vol dir hereus de Déu, i per la mansuetud hereus de la terra. El cel i la terra són el patrimoni cedit a la paciència i a la mansuetud.

Però, ¿qui podrà dir que una desgràcia és inevitable o que un obstacle és insuperable o que un mal és incurable, abans d'haver lluitat? Sentim sovint la veu de la tristesa que ens diu: "Això no té remei"; o de la peresa: "Aquí no hi ha res a fer"; o de la covardia: "El mal pot més que tu"; cal, però, redreçar-se contra aquestes veus enervadores i escoltar aquella altra encoratjadora amb què parlava Moisès moribund als israelites i que repetiren com un eco Mataties macabeu als seus fills, David en els seus salms i Sant Pau als corintis: "Actueu virilment i armeu-vos de fortaleza" (4). No és pas la virilitat contraposada a la paciència i a la mansuetud, ans bé les complementa.

No és contra paciència que s'aixequi qui cau, ni és contra mansuetud treure del camí la pedra que ens fa ensopegar.

No és contra paciència que un malalt faci per curar-se la marfuga, ni és contra mansuetud que un hom pledegi amb justícia pel seu dret.

Ans foren una paciència i una mansuetud vicioses les de l'home que s'estés amb les mans plegades i inactiu quan és l'hora d'actuar, perquè l'actuació viril no és altra cosa que el natural complement d'aquelles virtuts.

Actuïn, doncs, virilment els qui s'han de guanyar el pa amb la suor del front, amb la paciència que cal per subjectar-se als designis de la Divina Providència i amb el braó que es necessita per aquesta lluita dura i profitosa en què l'home està empenyat pel voler de Déu.

Actuïn virilment els qui tenen el pa heretat o guanyat i no es deixin adormir per l'ociositat, posat el pensament en organitzar el treball de l'obrer, del tècnic i de l'artista en benefici de la societat i perquè puguin dir amb el cap ben alt que el pa que es mengen és el seu pa i no el pa pastat amb el suor dels altres.

Actuïn virilment tots els homes de totes les condicions en dominar llurs passions i en conrear la virtut, vivint sobriament, justament i pietosament, tres adverbis que Sant Pau vol que puguin aplicar-se a la vida del cristià (5).

Actuïn virilment en una vida d'apostolat social tots els cristians, que d'una manera i altra tots els homes tenen a llur abast alguna mena d'apostolat, sigui per la paraula, sigui per la ploma, sigui pel bon exemple, sigui per l'oració. El temps calamitosos que estem passant demanen d'una manera especial aquesta actuació que ha de venir a ésser com una mobilització de totes les forces catòliques i de tota l'autoritat dels qui tenen la missió de dirigir-la.

Sense cap mena de temor, perquè Déu Senyor nostre és el nostre capità que no ens ha de deixar i nosaltres creiem i esperem en Ell i en tota lluita ens volem moure sense apartar-nos de la caritat.

(1) Prov. 27, 3.

(2) Mat. 5, 4-9.

(3) Ps. 36, 8-11.

(4) Deut. 31, 6; Ps. 30, 25; 1 Mac. 2, 64; 1 Cor. 16, 13.

(5) Tit. 2, 12.

Solidaritat internacional

PER J. BLANCH I BOÉS

El problema de la pau internacional, de l'equilibri i l'harmonia entre les diverses nacions que formen la gran família humana, constitueix avui dia un tema de constant preocupació. També aquest transcendent afer — com deia Lleó XIII referint-se a la qüestió social — obsessiona ininterrompudament els prínceps, els legisladors, les assemblees polítiques, els homes de ciència i les masses populars, i ha esdevingut, junt amb la crisi econòmica i amb el desgavell social d'avui, la principal obsessió que tortura els esperits hodierns.

Per això no es d'estranyar que un tema de tan cabdal importància vingui sovintment a flor de ploma dels escriptors catòlics i que fins l'òrgan oficiós de la Santa Seu, l'*Osservatore Romano*, hi dediqui freqüents magnífics comentaris. I per això, també, s'explica perfectament que la qüestió de què parlem, trobi constantment ocasions que actualitzen més i més, si és possible, el seu interès i el fan devenir més viu i palpitant encara. N'hi ha prou amb què esguardem el panorama desolador del món en aquest moment històric perquè hi copsem múltiples recentíssims motius de greu meditació.

Però volem començar referint-nos concretament a un document pontifici, que acaba d'emanar de Roma i que planteja una vegada més, amb tota lucidesa i precisió els termes del problema i assenyalant els camins de la solució cristiana. Es tracta de la lletra adreçada pel Cardenal Pacelli, en nom del Pontífex, al Professor Duthort, amb motiu de la XXIV Setmana Social francesa, inaugurada a Lille.

Des d'aquestes pàgines ha estat lloada més d'un cop la meravellosa i providencial institució de les Setmanes Socials a França. Doncs bé, en aquestes manifestacions cabdals de l'esperit catòlic, en aquestes reunions d'estudiosos que han irradiat llum admirable damunt les més àrdues qüestions de la nostra època, i a les quals devem bona part del progrés social contemporani, en aquestes assemblees memorables, la veu del Papa, ungida de serenor i majesttat, ressona solemne i alligonadora. El Doctor Suprem de l'Església universal nodreix els nostres intel·lectes amb una doctrina infal·lible. ¿Quin ha estat el tema de l'al·locució que comentem? ¿Què és allò que més fonament colpeix el Pare Comú de tots els creients i que mou la seva ploma? La pau internacional, la pràctica de la caritat i la justícia entre els Estats, la germanor entre els pobles.

Afirma, en primer lloc, el Cardenal Pacelli, la identitat de la naturalesa humana, a través de races, temps, països i generacions. I afegeix que els membres de les diverses nacions "estan obligats a expandir generosament sobre els altres pobles, l'amor que han de sentir en primer lloc per la seva pàtria." Meravellosa fórmula cristiana de la vida internacional: l'amor de fills que devem, en primer lloc a la nostra terra, no ha pas de limitar-se solament a aquesta, sinó que quan el calze del nostre cor n'estigui ple, ha de vessar-se generosament damunt de tots els nostres germans.

Cal que practiquin les nacions entre elles — afegeix el document — la justícia i la caritat. És evident que el primer fonament de la pau, ha d'ésser la justícia. En cap esfera de la vida, no podem confondre l'ordre amb l'extern quietisme que empara les injustícies existents i fomenta la rebel·lió interior. No. La veritable pau és sols aquella que es dona un bes amb la justícia: *justitiae et pax osculatae sunt*.

Però els catòlics, no podem contestar-nos únicament amb la justícia. Anem més enllà i l'exornem amb el complement indispensable de la caritat, que vol dir amor, que vol dir efusió, que vol dir afany de sacrificar-se pels altres, abnegadament; diví sentiment que ens fa experimentar les sensacions més pures, més inefables, les emocions més sublimes i més fonament humanes que puguin bategar en el nostre cor. Caritat, de la qual fa el màxim elogi Lleó XIII, quan l'anomena *Reina i Senyora* de totes les virtuts i diu que sols d'ella cal esperar el remei. Caritat, que és el mateix Déu. *Deus caritas est*.

Ara bé, sòlidament recolzada sobre les dues columnes de la justícia i de la caritat, la pau internacional ha de portar de seguida conseqüències pràctiques, deures recíprocs que els pobles no poden eludir. I en aquest aspecte el document pontifici a què ens referim conté les afirmacions notabilíssimes. Diu que tots els països han de tenir en compte els interessos legítims dels altres. I que les nacions han de conèixer la seva interdependència i adaptar a les diverses formes de la seva solidaritat, les formes, també diverses, de la seva col·laboració.

Cal que parem esment en aquestes afirmacions transcendents de la Santa Seu. En primer lloc, prohibeix als Estats la lluita econòmica; en segon lloc constata la seva interdependència i finalment els mou i esperona a una activa cooperació entre ells i a un positiu ajut mutu que faci indestructible la seva solidaritat. *Interdependència*, diu el Cardenal Pacelli, no pas independència. Amb la qual cosa consagra els deures que lliguen els Estats entre si i que han d'acomplir-se per damunt de tot — *pacta sunt servanda* — sense estar sotmesos a les velleïtats d'una sobirania, que avui, després de la lliçó terrible de la guerra, no tindria ja cap sentit.

Cal sanejar les economies nacionals, però això no pot portar-se a cap tancant-se sistemàticament en unes fronteres econòmiques impenetrables sinó practicant les austeres virtuts recomenades per les Encíclics "Charitate Christi" i "Quadragesimo Anno".

En la primera d'elles, el Papa combat amb apostòlica energia el nacionalisme exacerbant-lo com una de les grans malvestats que afligeixen al món; i en la "Quadragesimo" explica el programa fecund de redempció del proterariat que és l'únic que ha de portar damunt la terra una pau estable i definitiva.

La paritat perfecta

PER R. RUCABADO

Ahir, diada de Sant Jaume apòstol, festa de precepte de l'Església Catòlica, treballaren les fàbriques de moltes ciutats industrials de Catalunya...

Serà ben fàcil que algun patró catòlic dels qui han format els jurats mixtos culpables de la supressió de les festivitats no dominicals, repliqui a la insistent protesta meua, objectant que ell i els seus companys de representació patronal han fet tot el possible; que s'intentà moure l'opinió amb gestions prèvies; que instàncies foren elevades al govern per tal d'aconseguir el respecte al calendari industrial religiós, ja que el calendari oficial devenia laïc sense remei; que és molt difícil mantenir una posició particular d'intransigència catòlica tenint en front tots els ressorts d'un govern sectari; que per a reblar el clau aquest govern sectari va dictar l'ofici del Ministeri del Treball del 10 de maig, adreçat al Governador de Barcelona, designant com a suprema autoritat en matèria de festes, els jurats mixtos i els pactes col·lectius; i que a tot arreu els patrons han votat la conservació de les festes, trobant-se empatats pels vots sindicalistes, als quals donà fàcil victòria el vot del president, funcionari oficialment laïc. Fàcil seria també que s'invoqués a costes de l'autor dels presents articles aquell argument *ad hominem*: — El voldríem veure, al crític, sentat a la taula paritària, hores i hores enfrontat amb cinc o sis sindicalistes implacables, que tenen com a arma i com a tàctica el *no escoltar a ningú*!

L'acusació meua és per no haver els patrons fet el mateix, per haver *escoltat als qui no escolten*. Per haver admès la discussió damunt la taula i no haver pronunciat el *no escolto* intransigent, per haver acceptat diàleg sobre una matèria en la qual no hi ha ni hi pot haver diàleg possible, i quan vençuts han estat per la força del nombre, cosa prevista, per haver acatat aquell infaust acord *inacatable*, que trepitja preceptes venerats, violant sentiments i consciències, i haver-lo fet complir als altres patrons comunicant l'acord les federacions patronals amb indiferència, sense ni un mot de protesta o d'exclamació, com si no es trepitgessin coses sagrades. A més, per no haver tingut compte d'uns interessos que no estaven allí representats: els interessos dels obrers catòlics, i per no haver-se sentit ells, catòlics almenys tant com patrons, veritables patrons, és a dir protectors i padrins dels obrers correligionaris, restablint allí, com podien i devien fer-ho, la solidaritat catòlica d'obers i patrons de la mateixa professió, trencant així el sofisma de la solidaritat obrera, divisa que significa al cap d'avall ço que ja estem veient i sofrint: la solidaritat d'obers, de patrons i de tothom, amb els anarquistes!

Ocasíó perduda, bandera per terra, esperant qui la culli. Ocasíó perduda, com tantíssimes altres, d'aturar i fer tornar enrera la fera sindicalista, en trepitjar terra sagrada i en sortir-se de l'esfera professional i tocar la cleda religiosa, en voler

convertir la matèria religiosa en matèria de tràfec sindical. Ocasíó perduda, per a tancar orelles a la dialèctica sindicalista, per a fer orella dura a tots els sofismes, argúcies, astúcies i amenaces del sindicat revolucionari. La mateixa gosadia en presentar-se a descobert, ofereix a descobert els punts vulnerables, allí per on ferir-la. Aquest monstre anarquista, que domina la nostra terra pel puny de ferro del monopoli dels obrers, i que per influència i per amenaces exerceix l'hegemonia social i el control polític, tantes vegades com penetra amb el seu cos armat de rèptil dins la demarcació religiosa, mostra per on ha d'ésser caçat.

I tantes com són les vegades com l'ha envaït i l'envaeix, el Sindicat Únic, el terreny de la religió, amb la blasfèmia contínua del seu parlar i escriure, la negra impietat dels seus filòsofs i cabdills, l'explícita fòbia anticristiana, l'amenaça i l'agressió obstinades a tot ço que és sant i és sagrat! Cada nota irreligiosa de la *Soli*, cada màxima immoral del carnet sindical, cada pàgina ateaista d'En Ferrer Guardia i l'Anselm Lorenzo, cada article, cada discurs, cada fulla que publiquen, espurnejant arreu de verí anticristià, dona dret i dona força per trencar amb el Sindicat Únic; dona dret a recusarlo, a no voler-hi diàleg ni tractes, a rebutjar, desqualificar, a no admetre tractes ni contacte amb la seva gent. Dona dret i dona lloc a adoptar la mateixa actitud i la tàctica mateixa dels seus homes: *no escoltar*. No escoltar, que és la primera fase i la primera condició del no témer.

El nom i l'honor de Déu, és la partió de les aigües. Quantes vegades l'hem aquí retreta la màxima de Sant Agustí, ponderant-ne la gran eficàcia i contingut social. Estima a Déu i fes el que vulguis. Tot l'Evangeli és en aquesta frase: Estima a Déu, i no et preocupis. Estima a Déu, i no tinguis por. L'amor a Déu, l'estimació pel seu honor, la seva veritat, la religió, i la seva Església, és la clau de les més difícils situacions socials. L'amor a Déu, inspira les sortides més intrincades i allibera dels més obstinats enemics. La manera de sentir-se fort i de no témer els enemics de Déu, està en això precisament: en pensar i veure que són enemics de Déu, i que no hem d'esperar-ne beneficis ni avantatges, ni hem d'escoltar-los ni alternar-hi, ni hem de témer-los ni tenir-los paüra, perquè essent enemics de Déu, i fugint-ne nosaltres per amor de Déu, la defensa de Déu serà la nostra. El senzill amor de Déu, vivent que fos en tots els patrons i obrers, en tots els que han d'acostar-se a la gent que duen a la bandera i a la sang l'odi al mateix Déu, bastaria per a fer impossible la victòria d'aquests, i si caure calia, la glòria del caure per Déu coronaria el caigut.

Altres i altres vegades ho hem deixat dit en aquestes planes mateixes. L'única manera d'alliberar-se dels anarquistes és posar en el nom de Déu tant amor com odi hi posen aquells eixebrats. *Estimar a Déu tant com l'odien els anarquistes*. Aquest és el veritable equilibri i el pes igual de la balança paritària. Aquesta proporció espiritual un cop aconseguida, no caldrà témer sindicats ni comissions ni jurats mixtos. Sis patrons sostindran amb honor l'escomesa de sis àcrates i de set laïcistes, i de setanta i set-cents que convingués. I un sol home, un

sol, patró, obrer o el que sigui, pot resistir amb eficàcia l'escomesa d'una allau o una turba. No hi ha més paritat que aquesta: posar a un plat de la balança tant d'esperit i amb tanta intensitat i amb tanta tensió, i rojor i sacrifici, per la defensa de l'ordre social cristià, tant com forces i energia contrària hi ha en l'altre part. Sis homes tebis contra sis rancuniosos de sectària passió han de fer caure el pes amb el triomf d'aquests. *Un sol* home inflammat, no dic si fossin inflamats tots sis, pot anullar l'eficàcia dels vots i dels empats i majories. I àdhuc quan s'és vençut per la força del nombre, l'esperit té l'eficàcia edificant del *saber perdre*, del caure amb esplendor, del triomfar en la caiguda.

El pes específic de l'amor a Déu és ço que ha d'equilibrar-se amb la guerra a Déu que els sectaris aporten a les comissions mixtes. L'amor de Déu, l'honor a Déu, expressions ben poc tècniques, paraules ben estranyes al lèxic sociològic, llunyes del dialecte en el qual s'escriuen els acords i les bases de les discussions sindicals i paritàries! Per això mateix, són llunyes i forasteres del terreny paritari aquelles idees i sentiments. Em van explicar, en ocasió d'un greu conflicte, d'una de les grans vagues històriques i mortíferes de Barcelona, els renecs i blasfèmies que en plena sessió proferien les boques d'infern dels delegats "obriers". Em diran místic, tal volta. Oh patrons, funcionaris, secretaris, que assistiu a les comissions mixtes, als comitès i jurats paritaris, ¿no en sentiu mai de blasfèmies, de la boca dels representants del Sindicat? És el que deïem, cosa d'hàbit i costum que el sant nom de Déu sigui blasfemat; cosa estranya, insò-

lita, intrusa, que sigui invocat i beneït. Així les obres, els fruits, els resultats...

Em diran místic, en voler assistir a les comissions mixtes, tal com hi assistiria jo si fos patró, amb el sant nom de Déu per única arma i força i per únic argument. Em diran místic, però jo els plantaré als ulls l'altra mística, la mística anarquista, el flam esgarriós de l'esperit que és també místic a la seva manera, de l'odi contra Crist i contra Déu que inspira tota la literatura capgiradora de la gent àcrata, que dóna aquest accent revolucionari i destructor, aquesta rojor incendiària, aquest to rabiós de vindicta i venjança a les demandes, bases, millores i reformes professionals, simples recursos, atractius esquers amb l'ham a dintre, d'una falsa justícia o d'una intoxicada equitat. Amb les lletres i les obres demostren, els sectaris de la matèria, que la mística és més forta que la professió, i mil vegades han escrit que res no són i res no signifiquen els avantatges materials que els sindicats per als obrers reivindiquen, car l'essencial objecte del moviment és l'*emancipació intel·lectual*, concepte espiritual sintètic de totes les rebel·lions, totes les negacions, totes les destruccions, tota la antimística, tota la irreligió, tot el flam d'insurrecció satànica no ja contra els homes sinó contra Déu i la seva universal sobirania.

La paritat perfecta s'ha d'assolir en aquesta esfera. Una mística en els defensors, *que pesi tant* com l'antimística dels atacants. Una adhesió a Déu, a l'amor, a l'honor, als drets, i a les festes de Déu, *que pesi tant* com l'odi a Déu i a les coses de Déu, dels enemics.

Noves fulles populars il·lustrades

101. **El quart precepte general de l'Església.**
102. **El sosteniment de l'Església a Espanya.**
103. **La Religió de l'Estat i l'Estat sense Religió.**
104. **Les relacions entre l'Església i l'Estat.**
105. **La secularització dels Cementiris.**
106. **La cremació dels cadàvers.**
107. **Jesús i els infants.**
108. **El divorci i els fills.**

Preu: 1,50 ptes. centenar.

FOMENT DE PIETAT

QÜESTIONS RELIGIOSES

Els temes de més gran interès.
Els autors de màxima autoritat.

Il·lm. J. Torras i Bages

QUÈ ES LA MAÇONERIA?

80 pàgs. de text.

75 cèntims.

Cardenal Vidal i Barraquer

LA SECULARITZACIÓ DELS CEMENTIRIS

34 pàgs. de text.

40 cèntims.

Il·lm. Isidre Gomà

MATRIMONI CIVIL I DIVORCI

62 pàgs. de text.

60 cèntims.

Nous fascicles en premsa

Adquiriu-los!

Propagau-los!

Llibres nous

FABIOLA. *Escenificació fragmentària en quatre actes i en vers de la famosa novella de Wiseman.*
Per Joan Puntí i Collell.

Naturalment que quan Mossèn Puntí va compondre l'adaptació catalana de la novella *Fabiola* va haver de situar-se en l'ambient de l'època romana en què es mouen els personatges, i tan bé s'hi degué trobar en aquella Roma imperial i en els jardins i sales d'aquells palaus dels patricis i entremig d'aquells cristians heroics nascuts a les catacombes, que pensen hagué de fer el propòsit de romandre-hi, espiritualment, s'entén, una llarga temporada. I ens demostra que no anem del tot fora d'osques el fet que dintre d'aquell ambient va compondre *L'Esposa virginal*, poema dramàtic del qual oportunament vàrem donar compte als nostres lectors i ara ens dona escenificada la mateixa novella *Fabiola* que abans havia adaptat. La veritat és que Mossèn Puntí s'hi remena bé dins d'aquella atmosfera i les coses i les persones surten de la seva ploma perfectament estilitzades. No es pot negar que s'ha vist ajudat per les qualitats intrínseques de la novella, que la fan molt a propòsit per a l'escenificació, tant, que ben mirada sembla tenir més de drama que de novella.

Sigui com sigui, el treball fet per l'autor és com d'artista consumat. Els fragments novellístics emprats han estat admirablement escollits, els personatges parlen amb propietat i es mouen com cal i el vers hendecasil·lab lliure és fluid i sonor en les converses i, quan el cas ho demana, es torna patètic i solemni.

Ens han agradat els pròlegs dels quatre actes recitats per la *Història*. A l'autor li han servit de recurs per passar d'un a altre acte, assabentant el lector o l'espectador dels fets que canvien les circumstàncies de l'acció. Aquestes relacions de la *Història* simplifiquen extraordinàriament l'argument de cada acte, estalviant moltes escenes de transició.

Altrament el drama és a propòsit per ésser representat per noies exclusivament i així es va estrenar en el saló-teatre de les "Escoles Catòliques del Sagrat Cor de Jesús i Maria Immaculada", de Barcelona.

J. R.

La Sagrada Bíblia — L'Antic Testament, IV. — "Foment de Pietat", Duran i Bas, 9 i II, Barcelona, 1932.

El volum IV de la magnífica edició de la Bíblia que "Foment de Pietat" publica comprèn quatre llibres: *Psalteri, Proverbis, Eclesiasta i Càntic dels Càntics*, de Salomó. De tamany força manejable, a propòsit per a portar damunt nostre, amb unes quatre-centes cinquanta pàgines d'un paper de breviar, amb una impressió de tipus correctíssims i clars, constitueix aquest volum de la Bíblia de "Foment de Pietat" un veritable esdeveniment editorial. La traducció és llisa i feta amb el millor gust literari, encara que sense preciosismes, tal com escau al caient popular de les edicions de la benemèrita entitat de pietat catalana. El llenguatge, senzill i entenedor per

a tothom. L'edició, en general, sostinguda al mateix to dels tres anteriors volums, ço que ja és dir tot el seu elogi.

Un dia es deia dels catòlics alemanys que portaven sempre la Bíblia damunt seu quan anaven pel món i que pocs dies passaven sense llegir-ne i assaborir-ne algun capítol. La seva lectura és una delícia per a l'ànima pietosa i fins per a tot esperit culte i selecte. Heus aquí, doncs, que aquesta edició, de la qual ens ofereix Foment el quart volum, és una edició a propòsit per a portar al damunt, per a no abandonar-la en els nostres viatges, per a tenir-la sempre a mà, a casa i a tot arreu. A més, és una edició popular, elegant, magníficament presentada i assequible a totes les fortunes.

Indubtablement aquesta Bíblia editada per "Foment de Pietat" ha de fer molt bé a la nostra terra, proporcionant la lectura dels Llibres Sagrats a tantes persones que, pietoses i tot, els desconeixen i mai no han passat els ulls per les seves pàgines admirables i santes.

Un sol vot fem avui, davant aquest nou llibre: que es difongui, que es divulgui, i haurà proporcionat un dels majors beneficis espirituals a la fe i a la cultura de Catalunya.

J. M. G.

¿Què és la maçoneria? La secularització dels cementiris; Matrimoni civil i divorci. — "Qüestions religioses". — "Foment de Pietat", Duran i Bas, 9 i II. — Barcelona, 1932.

La necessitat de fomentar una sòlida instrucció sobre les veritats i pràctiques que avui són contradites amb fúria i sagacitat especials, ha portat els dirigents de "Foment de Pietat" a editar una col·lecció, veritable biblioteca petita, de fulletons, en els quals, en forma esquemàtica, però suficientment ampla i erudita per a despertar l'interès de les persones cultes, es tractin els greus problemes de l'hora present, referents, sobretot, als drets de Jesucrist i de l'Església.

Posada mà a l'obra, avui són tres ja els fulletons donats al públic en la nova col·lecció, senzills, admirablement impresos, ben presentats, d'unes vuitanta pàgines cadascun, en els quals s'escateixen les qüestions interessants indicades en els temes, o sigui, estudi de la maçoneria, degut no res menys que a la docta ploma del Dr. Torras i Bages; estudi del problema de la secularització de cementiris, admirable compendi de doctrina i fets, portat a cap per l'autoritzada ploma del Dr. Vidal i Barraquer, Cardenal de Tarragona; i un profund, encara que breu, estudi del matrimoni civil i divorci, la recomanació del qual està feta dient que n'és autor el Dr. Isidre Gomà, bisbe de Tarragona.

No es tracta pas de fulletons anònims, ni indocumentats. Fins les persones més cultes poden trobar-hi, sinó un criteri per a ells desconegut, un recordatori breu i substancial de la doctrina de l'Església i dels fets històrics sobre aquests temes suggestius i plens d'oportunitat.

"Foment de Pietat", al qual tant deu la cultura popular de la nostra Catalunya, acaba de retre-li un nou favor mitjançant la nova col·lecció de "Qüestions religioses", totjust començada i ja afermada per les moltes felicitacions i adhesions que està rebent.

El bolxevisme en acció

PER J. CIVERA I SORMANI

II

Pocs són els qui saben com fou assassinada la família imperial de l'Emperador Nicolau II. Els revolucionaris francesos van portar a la guillotina el rei Lluís XVI i la seva esposa Maria Antonieta, però van donar a l'execució caràcter legal. Com tothom sap, els va sentenciar el tribunal que en aquells moments de terror representava la justícia de la revolució triomfant.

La família imperial russa no fou condemnada a mort per cap tribunal, sinó que fou simplement assassinada. No pretenem defensar el règim tsarista. En temps del Tsar en van cometre grans injustícies, que donaven armes als elements revolucionaris per aconseguir l'allunyament del poble de la família imperial. Si abans de donar una visió de la Rússia soviètica ens ocupem de la mort del Tsar ho fem simplement per a posar de manifest la crueltat dels bolxevics i per a demostrar que el règim soviètic es recolza damunt un crim execrable.

L'ex-ministre senyor Kokovtsoff ha pogut esbrinar la veritat sobre la tragèdia d'Ekaterinburg. Intentarem fer un resum de les dades que dona sobre l'assassinat de la família imperial.

Feia ja set dies que havia desaparegut la família imperial, quan va arribar a Ekaterinburg un destacament de l'exèrcit blanc, comandat pel coronel Voytzechovsky. Aquest coronel de seguida va voler esbrinar on es trobava la família del Tsar.

Els bolxevics, en abandonar la ciutat, derrotats per l'exèrcit blanc, van fixar uns cartells en els murs i en els vidres dels fanals, donant compte de la mort de la família imperial.

Les referències del sumari judicial, diu l'ex-ministre Kokovtsoff, metòdicament recollides i comprovades amb tota severitat, permeten precisar les circumstàncies en què fou preparat i comès el crim de la nit del 16 de juliol de 1918.

El 30 d'abril d'aquell any, l'Emperador i la seva família, ocuparen la casa que pertanyia a l'enginyer Spatieff. A més a més de la família imperial ocuparen la dita casa el Dr. Rotkin, l'ajuda de cambra de l'Emperador, Tchemaduroff, un servidor d'alta categoria, el cuiner, dos servents i la donzella de l'Emperadriu.

Diverses personalitats que havien acompanyat a Ekaterinburg la família imperial, al cap de pocs dies d'haver arribat foren afusellades.

Un obrer anomenat Avdeeff es va constituir dintre de la casa on estava empresonada la família del Tsar, en autoritat suprema. Els soldats que voltaven la casa per evitar que algú pogués evadir-se, estaven també comandats per un obrer anomenat Medvedeff.

Els elements dirigents del moviment revolucionari van témer que els soldats russos s'enternissin davant la dissort de la família, i van trametre un destacament de soldats que diverses vegades havien posat de manifest llur crueltat. Per les inscripcions que s'han trobat en les parets de la casa on fou assassinada la família imperial, sembla que

tots els soldats que formaven aquell destacament eren estrangers.

El Tsar tenia un pressentiment que s'acostava la seva hora, i va demanar que es celebrés un ofici religiós. Durant la celebració de la missa la família imperial va romandre amb el cap acotat.

Cada dia unes religioses d'un convent proper a la ciutat d'Ekaterinburg portaven ous i llet a la família imperial, i el dia 15 de juliol els soldats digueren a les dites religioses que no calia que fessin més ofrenes al Tsar, perquè d'ara endavant ja no li mancava res.

El comandant Iurovsky, acompanyat del seu ajudant Nikulin, féu irrupció a la cambra de l'Emperador, de l'Emperadriu i de les Gran Duquesses, i després a les cambres que ocupava el servei. Els ordenà que es llevessin perquè havien d'ésser traslladats a un altre estatge. Un cop llevats van sortir de les cambres, precedits del comandant Yurovsky. Darrera d'ells anava l'Emperador, que portava al braç el seu fill. Seguia l'Emperadriu, les Grans Duquesses, el doctor i els servents.

La família imperial i els seus acompanyants foren conduïts als soterranis, als quals donava una mica de claror la llum esmortuïda d'una làmpara elèctrica. Al cap d'una estona compareix el comandant Yurovsky, amb set soldats, i dirigint-se a l'Emperador amb una pistola a la mà, li diu aquestes paraules: — "Nicolau Alejandrovitch, els teus partidaris han intentat inútilment salvar-te: tenim l'obligació d'afusellar-te." El comandant engega la pistola ràpidament, i el Tsar cau desplomant a terra. El soldats engeguen també les armes i maten tota la família imperial, el doctor i els servents. Ningú no es va lliurar de la mort. Un cop les víctimes van caure a terra, en mig d'un bassal de sang, van disparar diversos trets perquè cap d'elles pogués restar amb vida.

La gran Duquessa Anastàsia, en veure que queien morts els seus pares, va desmaiar-se. En recobrar el coneixement, va llançar crits de terror, i llavors la van matar a trets i a cops de baioneta. El seu cos va quedar trossejat.

Pau Medvedeff, que comandava la guàrdia que prestava servei a la casa on fou assassinada la família imperial, i que fou un dels testimonis del crim, abans de morir de febres tifoïdes, va fer extenses declaracions, amb les quals hom pot reconstruir la tragèdia d'Ekaterinburg.

La setmana vinent transcriurem les interessants declaracions de Medvedeff, que posen de manifest la crueltat dels bolxevics que van assassinar la família imperial.

JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?

Carnet setmanal

La batalla política al Parlament. — El duel Lerroux-socialistes era un duel interessant. No sabem, però, per quina raó ens va semblar des del primer moment que no hauria de passar res de particular. I així ha estat. Lerroux va començar a donar la batalla amb foc; li va contestar l'Azaña amb un xic de braó; Prieto va rebaixar de to el manifest dels socialistes, causant de l'enuig radical, i cantant a Lerroux algunes veritats ben clares, i total, res; l'abraçada de Vergara, com deia aquell comentarista.

I és que no es poden sostenir certes posicions acusadores quan hom té la camisa tacada. Per exemple: el cabdill radical va retreure al Govern la seva exacerbació de la campanya antireligiosa. Però ¿amb quina cara podia dir això un home que va votar l'article 26 de la Constitució i que compta en les seves files un dels diputats, Guerra del Río, l'anticlericalisme del qual ha estat més palès durant la discussió de la Constitució? I cal tenir en compte que d'aquest article 26, votat per Lerroux, el Govern encara no n'ha complimentat una bona part! ¿Amb quina cara podia sostenir el cap radical semblant acusació? I així per l'estil.

Els catòlics sabem a què atendre'ns en aquests debats. Ni uns ni altres no ens poden oferir garantia de cap mena. Quan aquesta garantia havia d'ésser oferta varen deixar passar el moment inútilment. I avui ni Lerroux ni Maura ofereixen per a nosaltres cap seguretat en res. Potser voldrien rectificar; però els actes han de demostrar-ho, no pas els debats polítics de campanar.

Les sessions de l'Ajuntament de Barcelona, radiades. — La ràdio ens ha portat molts avantatges; però també molts inconvenients. L'ambient demagògic de l'últim any, que tots hem patit, no hauria arribat a les proporcions a què ha arribat sense l'auxili de la ràdio. Hi ha hagut moments que les estacions emissores — Ràdio Barcelona, sobretot — han estat auxiliars poderosos de tota mena de campanyes demagògiques, i en aquest sentit han fet més mal que cap diari esquerrà i anti-catòlic.

Darrerament, per agreujar el mal, les estacions barcelonines han començat a radiar, fa dues setmanes, les sessions de l'Ajuntament de la ciutat. L'Ajuntament que patim els barcelonins és del més petit nivell que hom pot imaginar, en la seva gran majoria. Els discursos dels homes d'aquella majoria constitueixen peces oratòries (?) delatores d'una cultura totalment absent. Les intervencions anticlericals de la més baixa marca hi abunden extraordinàriament. I les interrupcions, les males paraules, els vocables poc cultes, tot és oït per ràdio amb una sens igual claredat. És evident, doncs, que l'educació del poble no hi guanya res amb aquestes audicions tan tristes.

Però és evident que tampoc el prestigi de l'Ajuntament no hi té cap guany. Àdhuc els més acostumats a aquests espectacles no s'arriben a formar idea del petit nivell de molts dels nostres regidors fins que

els senten a través del micròfon. I així hom sent demanar continuament: però ¿tot això pot dir-se dins una Corporació pública, el nivell cultural de la qual hauria d'ésser exemplar per als ciutadans? ¿Així es parla a l'Ajuntament d'una ciutat com Barcelona?

Sabem de moltes cases on la ràdio és absolutament interdicta els dimecres a la nit, precisament perquè les senyores, els nens i altres persones de bon gust no hagin d'escollir aquell torneig dels Srs. Casanoves, Samblancat, etc. ¿Amb quin fi, doncs, la ràdio tramet tan tristos espectacles? No serà pas en benefici de la cultura ciutadana, certament. Doncs ¿amb quin fi és?

L'Estatut embarrancat. — Com de costum, l'Estatut segueix embarrancat i sense avançar més que a còpia de molts esforços i de majors claudicacions. Manca esperit de generositat en aquells sectors que més l'haurien de tenir i manca criteri ample en tots. Tota la feina es redueix a cercar fórmules, a fer sargits i retallades i, en un mot, a desnaturalitzar la feina dels catalans que el confeccionaren i el votaren. A hores d'ara el projecte d'Estatut de Catalunya ja no el coneix ni la seva pròpia mare.

Què en restarà, finalment? ¿Com acabarà aquesta campanya tan plena de dificultats? Si aquest és l'ambient d'Espanya, es pot confessar palesament que és el mateix ambient de la monarquia, que el canvi de règim no ha millorat en res tot allò i que l'esperit segueix essent tan tancat com de costum en l'alta planúria peninsular. I així és difícil que ens entenguem i que es puguin trobar solucions de concòrdia.

De totes maneres, creiem que un Estatut o altre vindrà, car determinats elements de la situació, que han demostrat ésser temperaments polítics, han vist clarament que és aquesta una qüestió greu per a la República i que el seu ajornament pot portar un seguit de conflictes, encara que només fos entre els mateixos partits republicans. I en aquest sentit se senten decidits partidaris d'obviar dificultats i solucionar conflictes.

I com que a Catalunya no som precisament maximalistes, car aquells que majorment ho havien d'ésser ja fa temps que han abdicat de la seva ideologia i de les seves exigències, acceptarem el que vingui, i encara són molts els homes de seny que a hores d'ara pensen que, per a començar, qualsevol cosa és bona, sobretot tenint en compte les mans en què immediatament ha de caure...

Ara, que tots els qui creguin que un Estatut així ha de resoldre l'anomenat problema català s'equivocuen tristament i rodonament. El problema català no és pas per aquests camins de migradesa i d'incomprensió per on pot trobar la solució i per on ha de cercar-la. És quelcom més gran el nostre problema; és el problema del reconeixement d'una personalitat col·lectiva, reconeixement que no s'adiu amb el regateig de facultats administratives més o menys amples o més o menys restringides.

És poc el que l'Estatut ens donarà. I per damunt d'aquestes concessions migrades destaca encara una nota poc simpàtica i per a nosaltres digna de blasme: la de les continuades inspeccions, controls, etc., que per a cada facultat l'Estat es reserva. ¿On són, així, les engrunes del govern propi si tot ha de restar continuadament subjecte a inspeccions, tuteles, controls, etc.?

L'agricultura desamparada. — Un dels primers actes de la República a Espanya va ésser el de crear el Ministeri d'Agricultura, Indústria i Comerç, desglossant els serveis del de Foment i deixant-lo constituït en Departament propi i exclusiu dedicat a qüestions de tanta importància com les que indica el seu nom.

La idea va ésser ben rebuda. ¿Qui havia de trobar-la malament en un país com Espanya on l'agricultura és, fet i fet, la primera riquesa i on la gran majoria del poble viu del conreu de la terra? Teniem, doncs, Ministeri. Ens mancava Ministre, però, ja que els coneixements exigits per un Ministeri on radica la direcció de tan importants fonts de riquesa, no s'improvisen, és clar.

I qui ha estat el Ministre? Primerament, sota el títol de Ministre d'Economia, el Sr. Nicolau d'Olwer, perfecte hellenista, humanista eminent, però els coneixements econòmics del qual ningú no sabia. Més tard, després del desglossament dels Ministeris de Foment i Economia, el Sr. Marcellí Domingo, periodista conegut, home aficionat a la pedagogia — no dic pedagog, és clar — però sense la més petita preparació en afers econòmics. D'ençà que és Ministre s'ha dedicat a fer discursos parlant de la racionalització de l'economia, de l'economia dirigida, i d'altres bel·leses per l'estil; però a hores d'ara ningú no sap què vol dir tot això. Almenys, els efectes d'aquestes fórmules no han estat notats per ningú en el terreny de la riquesa nacional.

I amb aquests dos Ministres, ¿què li ha passat a l'agricultura? Aquí tenim tres fets, que poden ésser ben significatius i que anem a comentar lleugerament, ja que per ells mateixos constitueixen tot un resum, una trista síntesi, de la manca de renovació de procediments i de la manca d'efectivitat de les promeses un cop i altre fetes al país.

Primer fet: el tractat de Comerç amb França, signat pel Sr. Nicolau d'Olwer. Feia temps que les negociacions d'aquest tractat estaven començades, i feia temps que cap Ministre no podia reduir la tenacitat dels negociadors francesos. I per aquesta raó, el tractat no es firmava. Però un dia arribà el senyor Nicolau al Ministeri, i el tractat restà concertat i ratificat per ambdues altes parts contractants. Per quina raó? No ho sabem. El que sabem, en canvi, és que aquell tractat és enormement perjudicial per a la nostra economia i que redueix manta regió viti-vinicola d'Espanya a termes de misèria francament insospitats.

Segon fet: arriben les reclamacions dels rabassaires del Penedès i d'alguna altra contrada de Catalunya, i el Ministre dicta uns Decrets dits de revisió de contractes, no pas de rabassa com en tot cas hauria estat lògic, sinó de parceria en general; i aquí tenim un moviment les conseqüències del qual ningú no pot preveure a hores d'ara. El plet dels rabassaires no s'ha resolt mitjançant aquells De-

crets; en canvi, han nascut altres plets que han portat la guerra entre propietaris i conreadors de les nostres comarques.

Tercer fet: el Govern francès vol posar taxa a les nostres exportacions de fruites i verdures. I amb tot i que dita taxa suposa una clara infracció dels termes del Conveni Comercial existent — i que ben car ens costa! — sembla que, a darrera hora, el Ministre Sr. Domingo reconeix els fets consumats; el Govern francès retalla un xic les seves mides — i encara potser li ho haurem d'agrair — i tot s'arranja en perjudici dels nostres hortolans i propietaris, car el nostre Ministre es fa càrrec que França no pot tenir, respecte d'Espanya, la seva balança comercial desequilibrada, i tant i com l'hi hem tingut nosaltres respecte de França, anys seguits!

¿És aquest el resultat que hom esperava quan es va crear el Ministeri d'Agricultura? ¿És això el que el Sr. Domingo entén per Economia dirigida o per Economia racionalitzada? Pel resultat d'aquest viatge sembla que no necessitàvem esmerçar tantes il·lusions, pronunciar tants discursos, donar tantes conferències... Tot això ja ens ho sabíem de memòria des de temps passats.

I és que un Ministre, encara que no hagi d'ésser un tècnic, ha d'ésser un home preparat i coneixedor, en general, de totes les qüestions del seu Departament. I en el punt del coneixement de la vida econòmica ¿quina diferència hi ha entre els Ministres esmentats i un antic Comte de Esteban Collantes, per exemple?

L'agitació al camp. — Però si l'agricultura es troba desamparada, més s'hi troben els propietaris agricultors. Els rabassaires i parcers es neguen a partir la collita, prenen la part de l'amo, se l'enduen a casa, i no els passa res. En canvi, quan els propietaris s'han reunit i han acordat actituds adients amb aquest enfilall de delictes contra la propietat comesos pels seus dependents, han estat objecte de notes dures per part de les autoritats.

Fins a quan ha de durar una situació semblant? Ens creïem que la primera obligació d'un Govern era la de garantir l'ordre públic i fer complir la llei. Però, ara com ara, aquesta llei resta en suspens en els casos de la gent mobilitzada per determinats diputats de l'Esquerra catalana.

Abans hom donava la culpa a les febleses de la Generalitat en aquests problemes. Ara, cal donar-les a les febleses de les autoritats de Catalunya i a les del Govern Central. Ni unes ni altres no fan complir els contractes, ni garantitzen als propietaris els seus drets, ni eviten els delictes contra la propietat, ni els puneixen en forma.

És evident, doncs, que si l'agricultura es troba desamparada, no menys s'hi troben els agricultors. I vagi l'un per l'altre, i tot en profit del dret i de la llei!

Abans de fer les vostres **INVERSIONS EN VALORS** consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS

Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIÓ SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

El Cardenal Vidal i Barraquer

Sa Eminència el senyor Cardenal Arquebisbe de Tarragona, Dr. Vidal i Barraquer, ha tramès a l'ACCIÓ POPULAR la seva paternal benedicció amb motiu de la publicació del nostre darrer fulletó sobre *L'acció parroquial i els obrers*.

ACCIÓ POPULAR agraeix pregonament a l'il·lustre Príncep de l'Església l'alta honor concedida, i encoratjada per ella treballarà amb més delit encara en la tasca de recristianització social que va difonent ràpidament per tota la nostra terra, mitjançant la propaganda i aplicació de les doctrines eixides de la infal·lible Seu Romana.

L'acció obrera

En escriure aquestes ratlles, arriben fins a nosaltres noves de l'excel·lent acollida que han obtingut en diversos indrets les idees sobre acció obrera exposades repetidament des d'aquestes columnes.

Molt ens plau de constatar el fet i creiem que prompte es traduirà en abundosa fruitada d'obres socials.

Una de les coses que recomanem amb més interès als nuclis obrers d'ACCIÓ POPULAR estesos per tots els indrets de Catalunya, és l'establiment de Biblioteques circulants de caràcter tècnic i també de formació social cristiana.

ACCIÓ POPULAR ha posat en pràctica aquesta idea en una important població nostrada, amb èxit esclatant.

Per bé que en la propera Assemblea de Tarragona es desenrotllarà àmpliament una interessant ponència sobre Biblioteques, ens permetem d'avançar aquesta suggerència perquè és molt urgent i important de portar-la a la pràctica.

El doctor Grier

El nostre Secretari General, l'eminent filòleg doctor Grier, es traslladarà una temporada a Ripoll, per a prendre part en els magnífics Cursets de Vacances organitzats en l'esmentada ciutat catalana.

El conflicte del camp

Arreu ha produït excellent impressió la vibrant proclama llançada per ACCIÓ POPULAR sobre el problema de la terra, la qual ha estat reproduïda en la majoria dels periòdics més importants de casa nostra.

Déu vulgui que l'assenyada crida a la Justícia i a la Concòrdia retorni la pau als camps pertorbats per la rebel·lió.

Cal que els amos i senyors de la terra no oblidin la funció social i gairebé diríem providencial que té la propietat, i que, per tant, aboleixin tota injustícia que hi pogués haver en alguns tractes.

Cal, però, també que els parcers es donin compte que amb la seva conducta insensata de desobediència a la llei, no fan més que atreure damunt d'ells el perill d'una dictadura roja que els desposseirà dels fruits i de la terra, o de l'hitlerisme feixista que vol fer revivre l'esclavatge.

Secretariat Social

El Secretariat Social d'ACCIÓ POPULAR, continuant la seva intensa tasca, ve estudiant un sistema d'assegurances contra la malaltia, que pogués estendre's amb caràcter general per tot Catalunya.

Aquests darrers estudis del Secretariat probablement s'exposaran en tota la seva extensió en la vinent Assemblea General de Tarragona.

Quant a l'assegurança de malaltia cal remarcar l'esforç admirable efectuat per la nostra Delegació de Tàrraga, la qual — segons pot deduir-se de les notícies que tot sovint en publiquem — ha pogut oferir als obrers avantatges molt notables, gràcies al zel i abnegació dels dirigents.

Els Congressos d'Essen i Paderborn

Podem avançar la notícia que ACCIÓ POPULAR estarà probablement representada en dues grans manifestacions catòliques europees a celebrar en data no llunyana: el Congrés general dels catòlics alemanys a Essen i l'Assemblea anyal de la "Görresgesellschaft" — la famosa organització internacional d'intel·lectuals catòlics — a Paderborn.

En donarem més detalls.

Altres activitats

ACCIÓ POPULAR té igualment en projecte interessants estudis que donarem a conèixer oportunament i que revesteixen veritable importància per a la difusió de les nostres conviccions.

BADALONA

La conferència que, organitzada per "Propaganda Cultural Catòlica" i ACCIÓ POPULAR, va celebrar-se el passat diumenge a Badalona, a càrrec del senyor Josep M.ª Capdevila, assolí un gran èxit.

El docte conferenciant va exposar, amb una claredat i precisió admirables, tot el lluminós contingut de les solucions que presenta el catolicisme a les qüestions socials.

El nombrós públic va aplaudir vivament la notable dissertació.

PUIGCERDÀ

El passat diumenge es traslladà a la ciutat de Puigcerdà l'ardit i infatigable propagandista d'ACCIÓ POPULAR, Sr. Joaquim Tarés, per a continuar les gestions iniciades a fi d'establir una Delegació d'ACCIÓ POPULAR.

La impressió obtinguda és francament favorable i tot fa creure que les negociacions — que, començades pel Sr. Tarés, prosseguí després el nostre il·lustre Vice-President senyor Joaquim M.ª de Nadal — pervindran a un resultat molt satisfactori.

GRANOLLERS

Demà, diumenge, a. D., el Centre Catòlic de Granollers, adherit a l'ACCIÓ POPULAR, celebrarà un important acte de propaganda del nostre programa i d'afirmació de l'ideari catòlic.

Hi parlaran els coneguts oradors senyors Joan Blanch i Boés i Salvador Tintoré Oller.

Gràcies a l'abnegat zel dels dirigents del Centre, els quals estan portant a cap una intensa tasca pel millorament de dita entitat, s'ha desvetllat un viu interès per l'acte anunciat, el qual s'espera consti-

tuirà una esplendorosa manifestació de vitalitat i d'entusiasme.

Labor profitosa

Estant portant a terme una intensa tasca d'organització i proselitisme les nostres Delegacions de Blanes i Sitges.

Actes a celebrar

Hi ha en preparació, entre altres, actes de propaganda a Navàs, Bagur, Olesa i Vilanova i Geltrú.

La impudícia femenina

PER JOSEP MIQUEL I MACAYA

Recordo pla bé que ha tres anys que en aquest mateix lloc l'amic Rucabado ens parlava de la robeta de l'esclau. Sento vivament de no tenir ara a l'esguard aquell article per tal de reproduir-li'n allò que en servo, de llavors ençà, integral, ben fresc i segur, a la memòria.

Tanmateix, aquella impudícia masculina que el car escriptor sabia trobar entre els homes, ara venim ja de trobar-la, enguany amb més escreix que l'any passat, entre la dona. Permeteu-me que en digui ben clarament la impudícia femenina.

Dies enrera, jo em trobava, en un diumenge, en una de les viles més importants de la comarca del Vallès. De cop i volta feriren les meves orelles els cants barrejats de veus d'homes i dones, qui venien cantant una cançó, en castellà, ben poc social: era un cant socialista. Però no us arribareu d'afigurar l'esmaperdut i encantat que quedí en trobar-me al bell davant d'aitals cantaires. Eren una bella collada de joves i noies, entre els vint i trenta anys, amb un total de quaranta, si més no, qui venien de practicar el nudisme a un dels boscos de Llerona, segons que després varen assegurar-me. Els homes duïen aquella robeta d'esclau que fustigà ha tres estius En Rucabado; les dones eren allò que he dit, una impudícia femenina. No voldria dir-ho; però no puc estar-me, temptat com estic, de descriure-us llur indumentària per tal de convèncer-se un hom que a la robeta de l'esclau masculina hi ha una robeta de l'esclau, femenina. Si no que elles, tanmateix, podem dir que no en duïen. Car, quina roba és d'anar sense mitges, amb pantalon de jugador de futbol, amb camisa o vestit folgat, sense mànegues, escolrades, i duent per tota indumentària, les dues prenedes de vestir, úniques, que he esmentat?

I per arrodonir-ho, i sense la menys vergonya, anaven elles i ells formant un eixam i aiguabarreig,

agafats de braços, com si el carrer s'hagués convertit en un prostíbul de via pública.

La gent, qui mai, segurament no havia vist cosa consemblant, no sabia avenir-se'n. El qui escriu i signa això, semblantment; i entre tots conveníem que uns temps com els actuals mai no s'havien vist i que, tot amb tot, uns temps així fan preveure uns temps pitjors a no ésser que la Providència no enviï un escarment bíblic damunt de tantes d'ànimes que adés d'una faisó, adés d'una altra sollen i maculen les seves coses de la manera més abjecta i criminal.

Del que he dit, de la meva banda no hi he afegit ni llevat res. Ho he contat aital com vaig veure-ho pels meus propis ulls. Talment com he vist aquesta impudícia femenina, talment us la descriu; talment com he vist la dona no avergonyint-se d'anar indecentment pel carrer, us les descriu; talment com he vist els galifardeus qui l'acompanyaven i tot el dia ells amb elles havien practicat el *sant, saludable i regenerador* (1) nudisme que anulla, segons diuen els propagadors d'aital teoria social i fisiològica, l'instint vergonyós de la sensualitat, us ho conto. Jo no he fet res més que dir els fets. El lector, ultra això, està ja preparat i disposat a considerar que un fet consemblant, el qual no deu ésser aïllat, fet rebaixador de la natura de la dona, és un fet que li dona ben a gratient el qualificatiu justíssim d'impudícia femenina i de robeta de l'esclava.

(1) Que perdoni, l'estimat lector, de qualificar amb mots així la teoria nudista. No sé, però, si en el fons, *Vieure* i companyia no creuen, ben endintre, que el nudisme és la cosa més santa, més saludable i més regeneradora. Pel cap baix, ningú negarà que són molts els nudistes que invoquen els dos últims qualificatius en defensa de llur teoria. La tercera, doncs, qui no la dedueix davant d'una seva manera d'argumentar? També el nudisme deu tenir, així, la seva santedat.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

L'amor a les tradicions casolanes

PEL P. FR. BRU D'IGUALADA, O. M. Cap.

L'home sent una força irresistible per la novetat. El seu nom l'embadaleix. Es presentada davant nostre amb tal vigor de colors que immediatament la qualifiquem de magnífica, segons Tàcit: *Omne novum pro magnifico est*.

La raó d'aquest apassionament és òbvia. Predestinats al goig de l'infinit, esdevé la nostra necessitat, el cerquem per tots indrets, i la novetat, diu el P. Lacordaire, és l'única que ens dona alguna sensació de l'infinit.

Immediatament que hem considerat un objecte, diem: qui girarà la pàgina? La novetat. I en girar-la amaga a la nostra intel·ligència sa feblesa amb un fals resplendor de progrés que ens meravella.

Essent la novetat una força poderosa, cal, doncs, que sigui ben dirigida, car tot poder que fuig de camí causa una ruïna igual a si mateix. "Els grans desastres són l'abús de grans forces."

Mostra del perillósísim que resulta la seducció de la novetat quan no es frena i orienta convenientment és l'esdevingut en el Paradís terrenal amb els nostres primers pares.

Feliços eren Adam i Eva en aquell lloc. Llur intel·ligència i voluntat es decantaven invariablement devés Aquell qui és la Veritat i Fontana de tot bé. Grans i perfets com eren, sentien en llur esperit desigs d'una grandesa i perfecció major, desig sublim que els atreïa cap a Déu, a imatge del qual eren creats.

Però, envejós Satanàs, l'adversari, el geni del Mal, els féu caure de llur excelsitud, seduint-los amb el prestigi de la novetat.

Ho esmenta el Gènesi: "Era la serp el més llest de tots els animals del camp que havia fet Déu. I digué a Eva: ¿Què us ha dit Déu? Del fruit de l'arbrat del Paradís bé podeu menjar-ne; però del fruit de l'arbre que és al mig, no en mengeu, car moririeu.

"Què heu de morir!, diu la serp a la dona. Déu sap que el dia que en menjareu s'obriran els vostres ulls i sereu com Déu, coneixedors del bé i del mal."

Vet ací l'enginy del maligne esperit. Els presenta una grandesa, embolcallada amb la llum de la novetat. Eva, curiosa, alça els ulls, esguarda aquell fruit que sembla amagar un sabor misteriós, un secret divinal, i semblant-li tan bo per a menjar com bonic als ulls, en tasta.

Però, oh dissort!, el fruit que promet a nostres

primers pares una grandesa divinal, àdhuc els lleva la integritat de llur grandesa humana. Més encara. La veritat fins aleshores transparent als seus ulls s'amaga immediatament sota el núvol del misteri, llur voluntat prompta a practicar el bé, sent una terrible facilitat devés el mal, i llur ésser harmònic, sotraguejat violentament per la culpa, esdevé desconcert lamentable.

Lliçó terrible per a els qui amem la nostra terra, sobretot el que és la seva entranya, la llar domèstica.

Satanàs, el gran enemic de Catalunya, envejós de la nostra grandesa, en veure els catalans excel·lits per damunt dels altres pobles, vol, així mateix, com ho féu amb els nostres primers pares a l'Edem, seduir-nos amb les llum de la novetat i estrangerisme, prometent-nos que dins d'aquest fruit hi ha amagada una grandesa extraordinària, i que el dia que en tastarem serem verament progressius. Però, cal malfiar-nos, car el novell gairebé sempre és verdós, i el verdós és indigest.

Convé molta prudència, puix el seu tast afebliria la nostra joventut i les nostres institucions, estragaria llur paladar, i ens faria avorrir aquest pa substanciós que tan vigoroses tornà les generacions passades, el pa de les santes tradicions.

Essent, doncs, la pàtria, segons En Raventós, "una herència que ens han deixat nostres avis", essent la família una tradició, tradició de creences, de costums i de sang; tradició de glòries, de nom, d'honors, de virtuts i de records dels nostres avantpassats, cal que vindiquem aquesta heretat, fent de manera que la joventut nostra senti un amor fervent a la tradició, exhortant-la a defugir aquests dos extrems: l'estancament i la revolució. El primer perquè odia tota cosa nova, i el segon perquè vol desfer-se radicalment del vell.

Així esdevindrà el veritable progrés dintre la llar i amb el progrés l'alegria. Anem-ho a veure.

* * *

Res més encisador que la virtut. Parlant de la seva bellesa, diu Plató: "Si se'ns mostrés *sicuti est*, embadaliria en tanta de manera el nostre cor que ens sentiríem atrets dolçament per ella."

La raó del seu encís és perquè la virtut, segons el P. Lacordaire, "és una força que resisteix el mal i produeix el bé."

Ella és tot prudència, moderació i equilibri, car sempre va pel mig. *In medio consistit virtus.*

Ella defuig tot radicalisme, sinònim de peresa, egoisme, orgull, ruïna i mort, i en l'allunyament de tanta sordidesa resideix la seva bellesa i pulcritud.

Així mateix resulta amb aquesta virtut, element essencial del Patriotisme i de la llar domèstica: la tradició.

Enemiga d'excentricitats i radicalismes, anatematitza la doctrina d'aquells falsos patriotes i familiars que barren sistemàticament la porta de casa a allò que és nou, únicament per ésser-ho.

És una equivocació i una estultesa. "Si la novetat d'una cosa fos raó sobrada per a condemnar-la, tal raó valdria per a condemnar tot l'existent."

Afirmar que cosa nova és cosa dolenta equival a dir que tot és dolent o que ho fou en el seu principi, car l'antic ha estat nou, i tot l'existent ha estat en altre temps innovació.

La tradició no està renyida amb el nou, ans a l'inversa; ella gaudeix en veure que una alenada de vida novella ve a rejuvenir-la i a donar-li esplendor.

* * *

És una inexactitud reprovable la d'aquells artistes que representen la tradició com una vella seca i apergaminada. La tradició no és una relíquia del temps de la vellúria; ella frueix de perpetual juvenesa.

El temps que tot ho destrueix passa per damunt la tradició, deixant-la fresca i invulnerable. Sado-la d'energies, dóna vida a les noves generacions que, agraïdes, la hi retornen amb escreix.

Ella cria fills nous intelligents i vigorosos i, contents, li tornen duplicada la força i intelligència rebuda.

Mostra evident que la tradició no està renyida amb el que és nou, a la inversa; "la tradició, diu el P. Fèlix, és el perfeccionament de l'antic mitjançant el nou, és el vell i el nou abraçant-se estretament".

No hi ha element més progressiu per als pobles que la tradició. Tradició i progrés són paraules sinònimes. El progrés viu principalment de la substància de les coses antigues. És l'eflorescència de tot el que no mor, és la juvenesa de tot el que no envellaix.

La tradició fa el mateix. Pren l'antic, n'esporga el dolent, en serva el bo, el millora amb el nou, l'emmotlla a les necessitats actuals i tornant-lo vell i nou simultàniament, el circueix d'una bellesa incomparable.

Retreurem la comparació usada pel Bisbe Torras i Bages. "La tradició, diu, lluny d'ésser com les aigües dels pantans, que llur estancament duu la corrupció i la mort, més tost és comparable a un riu

majestuós, el qual cada generació engruixeix, enviant-li nou contingent, beneficiant amb les seves aigües les generacions esdevenidores."

Essent, doncs, la tradició un element progressiu per a la Pàtria i per a la llar, ¿qui no n'estarà santament engelosit? ¿Qui no conservarà i augmentarà aquest patrimoni? ¿Qui a la fe, virtuts i sants costums dels nostres avis, no hi aportarà el seu esforç per tal de fixar damunt el front de la nostra pàtria i de les nostres cases el segell de la grandesa i de la immortalitat?

Però, malgrat que la tradició es rejuveneixi amb el nou, tot i això cal molta prudència en acceptar-lo, car, diu el P. Fèlix, "no tot el nou és progressiu, ni tota novetat una millora".

Abans d'admetre innovacions que informin la nostra Pàtria i la nostra llar, convé seguir el consell de l'Apòstol Sant Joan: "No vulgueu creure qualsevol esperit; ans bé, examineu si els esperits són de Déu, car molts falsos profetes han comparegut en el món."

En efecte; cal no deixar-se enlluernar per les llüissors de grandesa amb què ordinàriament sol ornar-se tota novetat, sinó provar abans els graus de vida que porta.

La raó d'aquest procediment és òbvia, car si en compte d'acceptar una innovació progressiva introduïm una novetat afeblidora, el nostre ésser català i domèstic se'n ressentirà greument. La nostra pàtria i la nostra llar amb una novetat de tal faisó giraran llurs forces contra si mateixes, llur grandesa conspirarà contra llur grandesa, llur poder contra llur poder, i llurs esforços per a enlairar-se serviran per a enfonsar-se més.

Sigui aquest perill motiu sobrat per amar a ultrança l'antic, ço és, l'esperit, virtuts i sans costums amb els quals nostres avis dignificaren la Pàtria i nostres llars, puix l'antic, per això solament, és una garantia de seguretat.

Les arruges impreses damunt del seu front august, els cabells blanquejant la seva testa venerable mostren els sacrificis realitzats per a donar vida a les generacions passades.

"El cabal d'idees més exactes, més sàvies i fecundes, diu el Bisbe Torras i Bages, són les que perseveren després d'un llarg transcurs de segles."

I afegeix: "Quan una idea o un costum són amats d'una raça i solament són contrariats per la gent lleugera, amiga irreflexiva de novetats, que cobeja el nom de sàvia, és segur que existeix una veritable relació de naturalesa entre el país i la institució, i voler-la abolir és una veritable follia."

Moderem, doncs, els nostres desigs de novetats, i estimem ferventment l'antic, car és el treball la intelligència, el geni, la glòria, l'ànima de nostres avis.

* * *

Ens ajudarà molt a respectar i estimar l'antic el pensament que ell és quelcom nostre, que som nosaltres mateixos.

En efecte: és un prejudici tan freqüent com absurd afirmar que el temps present és fill de si mateix, que no és deutor de res a cap altra època precedent, que s'ha constituït tal com és, tot sencer, sense herència ni emprèstits de cap mena.

Sostenir tal doctrina és mostrar un gran descoïnement de la vida de família i de la Humanitat.

El món present, les generacions actuals viuen de l'acumulació dels mons i generacions passades.

El progrés d'avui neix ple i robust dels progressos d'ahir, els anys acurumullen per a fer-ne llum i vida les experiències aconseguides anys enrera.

Mostra evident de què nosaltres som fills de l'antic, d'aquesta mare honorable: la tradició.

Ella és la que ens ha donat l'ésser que tenim, i no som nosaltres qui ens l'hem dat. *Ipsa fecit nos et non ipsi nos*. Sense ella no seríem res i amb ella ho som tot.

¿Què direm, doncs, d'aquells fills que, plens d'orgull ridiculitzen l'antic, envanint-se de què solament llurs coses tenen importància i que el dels avantpassats és efímer i baladí? ¿Què direm d'aquells fills els quals trenquen desconsideradament tot costum antic dins la llar com a retrògrad, creient únicament progressiu el que ells han introduït?

Són fills degenerats, car el fill que no vol reconèixer la seva mare i no li és agraït, no mereix el nom de fill.

* * *

Contribuirà moltíssim a fomentar l'amor a l'antic i afermar l'esperit tradicional dintre de la llar domèstica advertir a nostra joventut que estigui a l'aguait referent aquest corrent malastruc que ha envaït la nostra Pàtria i la nostra llar i que tan les ha desfigurades: l'estrangerisme.

Per a molts, tot el de casa és inferior i de raça ínfima. Víctimes de tal dolença deixen llastimosament allò que és propi i tradicional, per a pensar, sentir i voler, no el que ells pensen, senten i volen, sinó per a pensar, sentir i voler el que pensen, senten i volen els homes d'altres països.

Pot donar-se aberració més gran? ¿Pot haver-hi cosa més degradant que renunciar a la pròpia personalitat?

El Bisbe Torras i Bages els qualifica així: "Són homes que els roda el cap. Pateixen un tal desvaïment d'esperit que han arribat a perdre la consciència de si mateixos, essent això símptoma tristíssim de feblesa i de mort."

Procurem, doncs, obrar com l'heroi de la falla

grega, el qual cobrava forces en les seves lluites tot d'una que els seus peus tocaven terra nadiua.

* * *

Si volem tornar forta la nostra Pàtria i la nostra llar, foragitem aquest enemic: l'estrangerisme; procurem restar fermes damunt la nostra terra, estimant la fe, les lleis, els costums, les maneres de fer i tot el bo que hi ha en ella.

Semblantment als nostres senzills pagesos que de tant treballar damunt la terra l'estimen, que no saben passar dia, àdhuc els festius, sense anar-la a veure, i, en tractar-los, sembla que llur flaire i color siguin de la terra; així mateix en l'ordre moral, compenitem-nos amb tot el de casa, de manera que arribi a fastiguejar-nos tot el que no tingui color i savoria casolana, fins aconseguir que tota la nostra ànima sigui ben catalana, de manera que el nostre pensar, el nostre sentir, el nostre parlar i el nostre obrar sigui inconfusible.

Aleshores, el mateix que conta la història d'un grapat d'homes eixits de les nostres llars pagesivoles, — que és on es manté més pur l'esperit tradicional — els quals realitzaren aquella gesta amara d'heroisme, la de foragitar de casa Napoleó, qui venia a imposar-nos l'estrangerisme, igual es contarà de nosaltres, tornant grans com ells.

Tinguem esperit de continuïtat. La història de la llar i dels pobles deixa d'ésser tal i no és més que un esguerro i caos deforme el dia que desapareix aquest esperit.

Pensem el que diu el P. Esplugues, que no hi ha res més pobre que no atinar a fer altra cosa que desfer capriciosament el que han fet les altres generacions.

Obrar així mostra evidentment el grau d'incultura i de barbàrie d'un poble, car neix del no-res i camina al no-res.

Si volem fer tasca fecunda per a les nostres llars, partim del principi de continuar i millorar discretament l'herència dels nostres avis, i, llavors, llur semblança circularà el nostre front de l'aurèola de la immortalitat. Amén.

Per Sant Ramon de Penyafort

Donatus per l'oli de les llànties

De R. C. Ptes. 25

Començant a pensar en la festa de l'any que ve, algun devot ha suggerit molt oportunament la conveniència d'editar estampes o fascicles per a divulgar la devoció a Sant Ramon de Penyafort, i fomentar el culte. Caldrà anar-hi pensant, i mentrestant si alguna persona vol ajudar-hi serà ben rebut i aprofitat l'adjutori.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca d'Exercicis Espirituals

És finalitat d'aquesta biblioteca la publicació d'una col·lecció de llibres ordenats a donar-nos un coneixement autèntic i perfecte del text i de l'esperit dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola, afavorint als qui els donen i als qui els reben, puix uns i altres necessiten instruments de direcció i d'acció, com ho proven els advertiments que tan sovintegen en el text del llibre ignasià.

Han estat ja publicats el següents:

VOLUM I Sant Ignasi de Loyola autor dels Exercicis Espirituals, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Aquest volum, de 424 planes, conté la vida de St. Ignasi del qual es dona un magnífic retrat espiritual.

VOLUM II Text i versió dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola, pel P. Josep Calveras S. I., volum de 200 planes amb el text original i versió catalana del llibre de Sant Ignasi.

VOLUM III Introducció als Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola. Teoria i Preparació, pel P. Ignasi Casanovas S. I. Consta de 332 planes, en les quals trobaran, Directors i Exercitants, profitoses ensenyances per al bon èxit espiritual dels Exercicis.

A punt de sortir: **VOLUM IV. Primera Setmana**

Preu de cada volum: Rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4,50 ptes.

FOMENT DE PIETAT

OBRA DEL SANT EVANGELI**L'ANTIC TESTAMENT**

Vol. IV

Llibre dels Psalms.—Proverbis.—
Eclesiasta.—Càntic dels Càntics.

TRIPLE EDICIÓ: Llatí i català; Llatí sol i català sol.

PREU: **8,50** pessetes; **6** ptes., i **5** ptes. respectivament.

Biblioteca Històrica de la Biblioteca Balmes

Serie II

Volums IV, V i VI

BALMES

**La seva vida. El seu temps.
Les seves obres**

pel P. Ignasi Casanovas, S. I.

VOLUM I. 624 pàgines.

Llibre I: **L'estudiant.**

Llibre II: **Vida oculta.**

VOLUM II. 828 pàgines.

Llibre III: **Cicle apologètic i social.**

Llibre IV: **Cicle polític i filosòfic.**

VOLUM III. 844 pàgines.

Documents balmesians.

Preus dels tres volums en rústega: **90** ptes.

No es venen volums per separat.

Biblioteca Teatral de les Escoles Catòliques

II

FABIOLA

Escenificació fragmentària en quatre actes
i en vers de la famosa novel·la de Wisseman

Preu: **3,50** pessetes

FOMENT DE PIETAT

Petit ofici de la Benaventurada Verge Maria

(Llibre d'hores de Santa Maria)

Text llatí i català

Preu: **3** ptes.

PLAÇA DEL PI, 3 (davant de l'església)

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 -- Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taquí-Mecanografia
Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA